

TÁRCZY ANDOR

VIRÁGFIÚ

*ahol az egyik padon betöltötték végre
cukormázás rendeltetésüket.*

*Huszonkét „dilinyós” esztendő rajzolt már
virágmintákat a tenyerére, s anyján kívül
más leányt, asszonyt nem érintett, simogatott,
csókolt, efféle gerjedelmei nem is
sarjadtak, éledeztek, mígnem a vesszőkosár
előtt le nem guggolt egy festett fekete
hajú szem-száj-arc-test-csupakacagású
szíromképű, szendénkacér leány, az
ibolyák egyike különlegesen mélylila példánya
után érdeklődő igézet.*

*„Már megvették, de van még otthon, holnap hozok,
ha megint eljönne...” , este lázas válogatás,
három bokor, az ibolyák is ráéreznek a hangulatra,
táncoltatják mélyzöld levelüket, kiválasztottak,
mosdanak, megtisztulnak a fiú tekintetében,
kipompáznak nevelőapjuk szokatlan bevétől,
másnap ünnepélyesen kelletik magukat a kofasoron,
s érkezik a fekete hajú, szem-száj-arc-
test-csupakacagású igézet és veszi-viszi
a leglilábbnál lilábbakat.*

*Harmadnap megint jó a vásár, jó felidézni
a szem-száj-arc-test-csupakacagás igézetet,
jó a friss sütemények cukormáza, édesebb,
jó a pad öble, és jobb a virágos kisvilág,
mindaddig, amíg szomszédos lócán a fekete hajú
őt meg sem látva, mézédés csókokat nem vált
mással, egy ismeretlennel...*

*...Anyja felroban, feltépi az ajtót a robajra,
minden virágcserep a földön, széttrancsírozva,
megcsúfolva, megtiporva, fia is a padlón,
gőrcsbe dermedve, konfettiként lepik
fakuló, vergődő viráglepkék.*

*Naponta délig széthyitható ponyvaszéken,
a kofasoron, hagyma- és paprikaillatú
asszonyok között, lenhaja kiritt a főkötök
tarkaságából, a poros-köpetes aszfaltra
az ő újságterítője is ráborult, rajta
fűzfabörönd, szögletes kosár, fedele
tárva, benne kis cserepekben kék,
lila, sárga, piros virágok tolakodtak:
„Fokföldi ibolyát tessék!”*

*Beleszeretett ezekben a növényekbe,
kis tetőtéri kuckójában mindent elleptek
a színes, szelíd és szerény virágok,
nevelgette, pátyolgatta őket, még kedves
beceneveket is adott nekik, szíve sírt,
amikor meg kellett válnia tőlük, de
az értük kapott öt-hat pénz volt
az egyetlen keresete, és szórakozása
a kofák zsibongása, még a trógerék
sörszagú ocsmánykodása is.*

*„Dilinyós...” – súgtak össze a háta mögött,
„Nem, csak nem olyan, mint mások” – védték a szülei,
megkönnyezve az utána csörgedező rokkantsági se-
gélyt,
„Csernobili fogantatás” – szólt a diagnózis,
„Kivibetnéd őket áruházi” – ötlötte ki az anyja,
s az ibolyák először a templom lépcsőjén kellették
magukat, de a kenetes tekintetű kőszenteken
kívül senki sem pillantott rájuk, az igeszomjazó
népek közül csak a tisztelendő vásárolt kettőt,
azt is inkább könyörületből.*

*A kofasoron viszont rendre ránevetett
a szerencse, kegyéből gyakran minden cserép
elkelt, ilyenkor útja mindig a szemközti
árudába vezetett, ahol helyben kapkodták ki
a villamos kemencéből a bódító illatú
mákos-lekváros-krémes péksüteményeket,
a virágpénzből több fajtára is futotta,
a kosárban szépen megfértek egészen a folyópartig,*